

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: D. H. N., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času
bytem N.,
zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát se sídlem Opletalova 25,
110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 000070664, se sídlem
Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: T. T. B. N., narozená X, bytem N.,

v řízení o žalobě ze dne 4.1.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2020 č.j. CPR-
27751-3/ČJ-2020-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

1. **Včasnou žalobou ze dne 4.1.2021** soudu doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2020 č.j. CPR-27751-3/ČJ-2020-930310-V223, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále i **správní orgán I. stupně**) ze dne 20.7.2020 č.j. KRPP-57384-35/ČJ-2020-030022, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**).
2. **V žalobě** žalobce mimo jiné uvedl, že správnímu orgánu poskytl veškerou nezbytnou součinnost, aby mohl být objasněn skutkový stav v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), když označil veškeré skutečnosti i osoby, které svědčí v jeho prospěch, přičemž ačkoliv správní orgán měl být obeznámen se skutkovým stavem do takové míry, aby bylo vyhověno požadavkům § 3 správního řádu, resp. § 50 odst. 3 správního řádu, z takto zjištěného skutkového stavu prvostupňový správní orgán dospěl k nesprávným závěrům, kdy tento skutkový stav nesprávně vyhodnotil, tedy došlo k nesprávnému právnímu posouzení tohoto konkrétního případu. S ohledem na skutečnost, že dané řízení je vedeno z úřední povinnosti, koresponduje s porušením tohoto ustanovení zcela bezprostředně zároveň porušení § 50 odst. 3 správního řádu, když správní orgán byl bez jakýchkoliv návrhů povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch žalobce. Zejména pak měl žalobce za to, že ačkoliv tomu správní orgány byly povinny, zcela nedostačujícím způsobem vzaly v potaz oprávněné zájmy manželky a jejich nezletilého syna. Zcela zjevným způsobem tak došlo k porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a stejně tak došlo k porušení mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika (dále jen **ČR**) vázána, a to konkrétně k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nejvíce pak byla porušena ustanovení článků 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, tedy zároveň došlo k porušení ústavního pořádku ČR, neboť ze strany správních orgánů bylo jednáno v rozporu s článkem 1 odst. 2 a článkem 10 Ústavy ČR, stejně jako v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Skutkový stav nebyl správními orgány přezkoumán v materiální rovině. Správní orgány byly zpraveny o existenci všech osob, které žalobce na území ČR má, kdy sdílí společnou domácnost se svou manželkou, paní N. T. T. B., nar. X, která pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Jejich společný syn žije sice ve X, ale v současné době usiluje o pobytové oprávnění na území ČR za účelem sloučení rodiny, aby tak mohla rodina žít společně. Ze strany správních orgánů došlo pouze k formálnímu učinění závěru, že v případě uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců nebude žalobci způsoben takový zásah do soukromého a rodinného života, který by byl pro něho nepřiměřený zejména s odkazem na skutečnost, že syn v současné chvíli pobývá na území X. K takovému závěru se správní orgány uchýlily, neboť náležitě nepřezkoumaly, zda takový zásah skutečně nebude představovat nepřiměřený zásah ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
K nesprávnému posouzení přiměřenosti dále žalobce uvedl, že z rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo uloženo, neboť žalobce není oprávněn pobývat na území, zároveň bylo zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života.

Řízení o povinnosti opustit území sice dle dikce § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců nahrazuje řízení o správním vyhoštění v případech tam uvedených, avšak tímto není nijak dotčena povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí, tedy i rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Takové řízení totiž může dle dikce zákona být zakončeno také usnesením o zastavení správního řízení a rovněž o povinnosti opustit území ČR. Správní orgány však tyto zákonné možnosti zcela nebraly v potaz a v této souvislosti pak neakcentovaly právě onu zjevnou nepřiměřenost. Výsledkem tohoto posouzení měl být toliko závěr, že mírnější závěr vedené řízení mít nemůže, což se ovšem neslučuje se skutečností. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 28.3.2017 č.j. 7 Azs 24/2017-29 a zdůraznil, že správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, když nedostatečně posoudily přiměřenost právě též ve vztahu k rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ve smyslu ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Dále správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Správní orgány nezkoumaly přiměřenost též ve vztahu k nezletilému synovi a manželce. Aktuální judikatura jednoznačně staví zájem dítěte do popředí, resp. stanovuje, že pro správní orgány musí představovat středobod veškerého rozhodování. V případě nuceného vycestování žalobce by se zcela jistě jednalo o dlouhodobé odloučení a zpřetrhání rodinných i soukromých vazeb na území. V současné době je pak povinnost opustit území provázena ještě dalším nebezpečím, a sice celosvětovou pandemií koronaviru - letecká doprava je omezená, dlouhá cesta do země původu představuje tisíce hrozeb nakažení žalobce. Žalobce v zemi původu nemá sociální ani ekonomické zázemí, vysoce pravděpodobně by zde nedokázal najít vhodnou práci a uživit tak svého nezletilého syna, čímž by byla tím ohrožena jeho péče a výchova. Je tedy zřejmé, že zamítnutím žaloby bude nejen žalobci způsobena závažná újma v oblasti jeho soukromého a rodinného života, ale i jeho rodinným příslušníkům. Závěrem žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí lze považovat za nezákonné a nepřezkoumatelné a žádal soud, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a plná moc.)*

3. **Žalobce společně s žalobou také žádal o přiznání odkladného účinku žalobě.** Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 27.1.2021 č.j. 17 A 1/2021-26.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 2.12.2020 č.j. CPR-27751-3/ČJ-2020-930310-V223** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20.7.2020 č.j. KRPP-57384-35/ČJ-2020-030022, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států EU podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože nebyly shledány důvody pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 2.12.2020 mimo jiné vyplývá, že žalobce se dne 27.5.2020 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným vízem nebo povoleným pobytem, které by ho opravňovaly k pobytu na území ČR. Následnou lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že žalobci pod č.j. OAM-02933/ZR-2017 bylo

zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání a následně zamítnuta žádost o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání rozhodnutím Odboru azylové a migrační politiky č.j. OAM-21703-16/DP-2018. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno Komisí pro rozhodování ve věcech obyvu cizinců (dále jen **Komise**) č.j. MV-37168-4/SO-2019. Proti rozhodnutí Komise podal žalobce žalobu, která však byla Krajským soudem v Plzni ze dne 10.12.2019 č.j. 57 A 81/2019-54 zamítnuta rozsudkem, jenž nabyt právní moci dne 13.12.2019. Na základě tohoto rozsudku byl žalobci udělen výjezdni příkaz č. GA 0273837 s platností do 19.2.2020. Následně podané kasační stížnosti nebyl usnesením NSS ze dne 12.03.2020 č.j. 7 Azs 450-38/2019 přiznán odkladný účinek. Žalobce tedy od 20.2.2020 pobývá na území ČR neoprávněně. Jelikož nedisponoval žádným pobytovým oprávněním na území ČR, bylo dne 27.5.2020 zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění z území členských států EU dle § 119 odst. 1. písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce má na území ČR manželku s povoleným dlouhodobým pobytem a důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Z výše uvedeného důvodu bylo řízení o správním vyhoštění z území členských států EU dle 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území členských států EU a následně vydáno prvostupňové rozhodnutí, a to na základě správních skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem, přičemž bylo správně definováno jako neoprávněný pobyt na území ČR naplňující podmínky pro vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Doba k opuštění území členských států EU byla stanovena v maximální délce umožňující § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný proto shrnul, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Dále žalovaný k námitkám žalobce uvedeným v odvolání konstatoval, že správní orgán I. stupně dostatečným způsobem zkoumal a své závěry jednoznačně popsal v prvostupňovém rozhodnutí a právě na základě posouzení všech kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců jako celku dospěl k názoru, že k ukončení neoprávněného pobytu na území ČR plně postačí stanovení povinnosti opustit území členských států EU, které není spojeno s budoucím zákazem pobytu na území členských států EU. Žalovaný mimo jiné doplnil, že nikterak nezpochybňuje manželství žalobce, avšak je toho názoru, že napadeným rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do jejich soukromého a rodinného života, a to zejména s ohledem na následující skutečnosti. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce společně se svou manželkou mají syna, který ovšem žije na území X a dle sdělení samotného žalobce se teprve snaží o získání termínu k podání žádosti. Manželka v současné době pobývá na území ČR na základě fikce dle § 47 zákona o pobytu cizinců v souvislosti s podanou žádostí o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem. Tato žádost je v současné době přerušena z důvodu podané kasační stížnosti manžela a v případě zamítnutí kasační stížnosti také manželka pozbude oprávněného pobytu na území ČR a bude povinna toto území opustit. Na tuto skutečnost nemá ani vliv podaná žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť na tuto žádost se nevztahuje případná fikce dle § 47 zákona o pobytu cizinců, když tato žádost nebyla podána v době povoleného pobytu na území ČR a nesplňuje tak § 47 odst. 4 s odkazem na § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tedy uvedl, že napadené rozhodnutí je mírnějším opatřením než vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

rozhodnutí o uložení správního vyhoštění z území členských států EU a v případě neoprávněně pobývajícího cizince je vůbec nejmírnějším opatřením, které lze za dané situace přijmout. Vydané rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců není mimo povinnosti vycestovat z území členských států EU spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna, které by měly přímo vliv na nemožnost získat vízum či povolení k pobytu. Napadeným rozhodnutím tedy nebude nepřiměřeně zasazeno do rodinného a soukromého života žalobce.

V rámci vedeného řízení nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí. Protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno bez důvodných pochybností, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci požadovaného ust. § 3 správního řádu. Lze tedy se správním orgánem I. stupně souhlasit, že za daného stavu došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť učiněná zjištění odůvodňují závěr, že žalobce pobýval na území ČR ode dne 20.2.2020 do 27.5.2020 bez platného oprávnění k pobytu. Současně se správní orgán I. stupně vypořádal s posouzením přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí, které žalovaný doplnil o své úvahy, ty však nemají vliv na nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

5. Dne 15.1.2021 bylo zdejšímu soudu doručeno **vyjádření osoby zúčastněné na řízení** (dále jen **OZNŘ**), tj. manželky žalobce, ze dne 14.1.2021, ve kterém mimo jiné uvedla, že jako manželka žalobce bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Dále konstatovala, že svého manžela miluje a potřebuje, aby s ní zde pobýval; je za něho vdaná už přes 7 let a mají šťastné manželství, společně mají jednoho syna, kterému je 5 let; v současné době se pro něho snaží získat povolení k pobytu v ČR. Na území ČR žijí už hrozně moc dlouho. OZNŘ dále uvedla, že momentálně podniká v obchodě a její manžel jí pomáhá v domácnosti, občas i v obchodě. V případě, že by manžel musel odjet, sama by to vše nezvládla. Ve X už nemají žádný majetek, manžel by si tam ani nedokázal najít práci, protože jsou tam odlišné poměry a zvyky. Budoucnost plánují zde v ČR, pro syna je zde lepší možnost vzdělání. Závěrem uvedla, že žádá soud, aby umožnil jejímu manželovi zůstat na území ČR.
6. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12.1.2021** plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o povinnosti opustit území členských států EU byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU do soukromého a rodinného života žalobce dle čl. 5 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních občanů třetích zemí. K aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkázal nejen na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale také na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v

řízení vyšlo najevo, i s tím, co uvedl žalobce. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

7. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 2.12.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 12.1.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 2.12.2020 zástupci žalobce doručeno dne 4.12.2020
8. **Podáním ze dne 26.1.2021** zástupce žalobce žádal o nařízení ústního jednání a dne 9.2.2021 požádal soud o umožnění jednání prostřednictvím videokonference (systém POLYCOM); poté dne 19.2.2021 zaslal soudu substituční plnou moc.
9. **Žalovaný** se podáním ze dne 4.2.2021 omluvil z jednání, jelikož ve stanovený den není možné zajistit účast příslušného pracovníka a současně plně odkázal na písemné stanovisko.
10. **Ústního jednání konaného dne 25.2.2021** se zúčastnil zástupce žalobce prostřednictvím videokonference (systém POLYCOM), žalovaný byl omluven. Zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na podanou žalobu s tím, že na žalobě je trváno a závěrem žádal, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení a také, aby byl žalovaný zavázán k náhradě nákladů právního zastoupení.
11. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech rozhodnutí o povinnosti opustit území rozhoduje specializovaný samosoudce (**§ 31 odst. 2 s.ř.s.**).
12. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
13. Dle **§ 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců** „Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“
14. Podle **§ 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců** „Policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, a to v rozmezí 7 až 60 dní. Pokud by měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je v průběhu doby k vycestování cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v § 174a

odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“

15. Dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců „Cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem pokud tento zákona nestanoví jinak.“
16. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“.
17. Soud nejprve uvádí, že v daném případě není pochyb o tom, že žalobce není oprávněn pobývat na území ČR a dle správních orgánů nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou je, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s tím, zda bude či nebude žalobci uvedeným rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života a zda dané rozhodnutí je přiměřené.
18. V této situaci lze konstatovat, že zákonodárce stanovil dva režimy, které lze mimo jiné odlišit svou přísností kladenou na cizince. Zatímco v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění je obligatorně stanovena doba, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států EU, u uložení povinnosti opustit území tento zákaz stanoven není. Cizinec může nadále využívat dalších možností, díky nimž by mohl získat možnost oprávněného pobytu na území ČR. Správní vyhoštění tak zpravidla znamená přísnější postup a nepříznivější následky pro cizince, než je tomu u rozhodnutí o povinnosti opustit území.
19. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl NSS v rozsudku ze dne 28.3.2017 č.j. 7 Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“. NSS však ve svém rozhodnutí ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017–27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“

20. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se oba správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu do rodinného nebo soukromého života žalobce i přiměřenosti rozhodnutí dostatečně, pročez jejich rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelná. Správní orgány vzaly do úvahy délku pobytu žalobce na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry na území ČR, dále společenskou a kulturní integraci v ČR a intenzitu vazeb v zemi původu. Žalobce pobýval na území ČR od roku 2008, bez platného oprávnění k pobytu byl žalobce na území od 20.2. do 27.5.2020. Žalobce je v produktivním věku, není nezletilou, mladistvou nebo nezaopatřenou osobou, ani osobu v důchodovém věku, která potřebuje stálou péči, tedy dokáže se sám o sebe postarat. Současně se žalobce cítí zdravý, žádné léky pravidelně neužívá, neuvedl ani žádné důvody, které by mu ve vycestování bránily. S ohledem na to, že má žalobce na území manželku, správní orgány upustily od správního vyhoštění, které by bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, proto správní orgán vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU. Co se týče majetku, má žalobce na území ČR jen osobní automobil, peníze na obživu mu obstarává manželka, která zde podniká. Jelikož žalobce na území ČR pobývá bez platného oprávnění k pobytu, není si tak schopen legálně zajišťovat finanční prostředky k pobytu na území ČR. Současně žalobce nemá narušené vazby na domovskou zemi, jelikož ve X má nezletilého syna, který žije u jeho rodičů. Zdejší soud toto hodnocení správních orgánů považuje za zcela dostačující vypořádání jak s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, tak ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.
21. Současně soud poukazuje, že k aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (dříve § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) lze také odkázat na rozsudek NSS ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-25: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v

případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnici.“ Vzhledem ke všemu shora uvedenému, ke zcela minimálnímu zásahu rozhodnutí o povinnosti opustit území do práv žalobce a jeho soukromého a rodinného života, jakož i jeho vazeb, soud uzavřel, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož ani nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

22. Cizinci, kteří chtějí pobývat na území ČR, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců a pokud tomu tak není, pak se vystavují riziku uložení správního vyhoštění či povinnosti opustit území ČR. Je proto na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území. V opačném případě, kdy cizinec nedodržuje své povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců a dopustí se protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění, popř. uložena povinnost vycestovat z území bez stanovení zákazu pobytu.
23. Závěrem zdejší soud konstatuje, že se s hodnocením správních orgánů plně ztotožňuje a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobci nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států EU, nýbrž toliko povinnost vycestovat. Žalobci nic nebrání usilovat o získání legálního pobytového oprávnění na území ČR. Soud ze všech uvedených důvodů uzavřel, že s ohledem na porušování právních předpisů ze strany žalobce, jakož i na to, že mu nebyl uložen zákaz vstupu na území EU, žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zvláště pak, když správní orgány zvolily velmi mírné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů ČR tak v daném případě převáží nad právem na zachování soukromého a rodinného života žalobce.
24. Žalovaný v řízení postupoval zcela v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců a zdejší soud se s jeho závěry v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil, neboť rozhodnutí nebylo shledáno nezákonným a v rozporu s namítanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a správního řádu. Podklady, které žalovaný obstaral v průběhu správního řízení, byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující a současně žalovaný své úvahy rádě a přezkoumatelně odůvodnil.
25. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).
27. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož dle § 60 odst. 5 s.ř.s. soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, takže jí žádné náklady nevznikly (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 25. února 2021

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.